

армия. И тъй кралскитѣ чиновници получили възможность да проникватѣ въ землитѣ на владѣтелнитѣ дворяни, и малко по-малко захванали да утвърждаватѣ въ тѣхъ влиянието си, което исклучително ся клонило къмъ обогатяванието на кралската хазна, а съвсѣмъ не за облекчението на съсловията, които работили и плащали. Къмъ правитѣ налози ся присѣдинили и косвенни, изъ които особено забѣлжителенъ билъ по непопулярността си, налогътъ на солта.

Кралската власть ся укрѣплявала толко по много, колко по много ся увеличавали источниците на доходитѣ ѝ. Отъ времената на Францискъ I, тя успѣла да придобие побѣда надъ всичкитѣ общественни сили на феодалното господарство. Дворянитѣ оставили разсѣкошнитѣ си кули, и захванали да търсатѣ придворни длѣжности. Всичкитѣ опити на феодалната ористокрация да си възвърне предишната самостоятелность ся свършвали съ свършени неудавания. Вълненията на Лигитѣ и Фрондитѣ били послѣднитѣ искри на средневѣковото господство. Твърдитѣ мърки на Хенрихъ IV, Ришелье и Мазарини турнали край на тѣзи вълнения, и приготвили епохата на Лудвикъ XIV. Дѣйствиелно Лудвикъ XIV билъ деспотъ въ най широкъ смисълъ на тѣзи дума; въ работитѣ на управлението, той ся ръководилъ само по собственитѣ си съображения или фантазиѣ; по нѣкога му дохождали и такива мисли въ главата, които по изражението на Зибель, излизатѣ изъ границитѣ на европейското разби-